

Satan v posetih.

Od palic sovražnih razbit, razdejan
in suh in dolg in ves razcapan
na vislih visi zunaj mesta.
Pod njim na daleč drevesa ni,
pod njim samotna pustinja molči,
na tri strani križa se cesta.

Že dolgo, kar zlato je solnce zašlo,
že mrak je prepredel dolino, goró
kot pajek s temno pajčevino.
Iz mesta, ki v sanjah pozabljeno spi,
udarec že pozne se ure glasi,
se širi, beži čez daljino.

In kakor pustinje res bilo bi strah,
tu, tam pošumeva grmiček ves plah,
na nebu brž mesec se skrije.
In tam čez jarke, ves črn in suh,
pripleše, priraja — — to hudi je duh,
glavarček peklà monarhije!

In dalje čez grme vse hop! in skok!
in že se prijemlje mrličevih nog
in kvišku in ga zajaše.
Za lase zagrabi: „Neumni cigan,
prebudi iz svojih nerodnih se sanj,
odmoli brž tri očenaše!

Gotovo, da zate prav res mi nič ni,
mogoče še milost ti Bog podeli
in v svoje kraljestvo te vzame!“ —
In glavo mu suče: Krtalili!
in plesk! od leve, od desne strani —
„Pregreha ta tvoja ni zame!

„Hej, tepec! Pri ljubici enkrat si spal,
in ko si v tujino od nje potoval,
ljubezni si gorel in norel!
Roditelje lastne za varhe ji vzel
in vrnil si se in hudo se razgrel,
ker vzel golobico je orel!

„Zapeljal, zapeljal — slučajček, hi-hoj! —
zapeljal, zapeljal — jo otec je tvoj!
Pri mojih rogovih! — resnica!
Z gorjačo po glavi si plače mu dal,
a tebe si je privoščila drhal,
smejala se ti golobica!

„Tako in tako! — Zdaj tukaj visiš
in res za pekel se nič vseč mi ne zdiš,
tvoj greh je pač samo sleparstvo!
Umrli si, ne da obudil bi kes,
da z njim bi v lepoto, dobroto nebes
pomagalo božje ti stvarstvo!“ —

In krtalili! in krtalili!
in plesk! od desne, od leve strani,
in vrag ga jaše in jaše:
„Prebudi, prebudi se, ljubi kristjan,
ne bodi dremoten, ne bodi zaspan,
odmoli brž tri očenaše!“ —

In krtalili! in krtalili!
in plesk! od leve, od desne strani
in pok! po hrbtu s kopiti.
In kletev in smeh in vrisk in pisk,
na tla, čez grape, čez grme kot blisk,
v prepad s krvavimi sviti — —

Po nebu osamljene zvezde bledé,
kot gadne pošasti temine bežé
v neznane podzemske votline.
Na vislih samotnih visi telo,
iz votlih oči mrzle solze teko,
z obraza gnijó bolečine.

Milan Pugelj.

V album.

Kaj bil si mi to kratko pot življenja? —
oblak, rojen za negotovi hip! . . .
Vse tihe želje, skrita hrepenenja
umirjena — in ti si mrtev kip!

Za te ne gane več srca utrip! —
Ti luč večerna, zvezda brez žarenja,
jesenske dneve roža brez dehtenja,
polnočna senca — na ljubezni tip!

Nataša.

Kamen modrih.

Življenje vse je mozaik laži
in vsa modrost je slaba le metoda,
goljufa samega prevarati,
prevražiti vseh zlodejev gospoda
in laž laži z lažjo očarati.

Vladimir Levstik.

